Ч. 232. Неділя 25 (12) жовтня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краевого сойму. — До ситуациї. — З австрийскої делеґациї. — Справи балканьскі.

Вчерашне засідане краевого сойму розпочало ся о год. 10 мін. 15 відчитанем вплывів.

Внесене поставив пос. Швед в справі розширеня права звільнюваня пописових від чинної войскової служби.

Інтерпеляциї зголосили: пос. Л. Винничук до краевого Виділу в справі емеритур учителів і катехитів по народних школах по передмістях Станиславова; пос. Олесницкий в справі розвязаня громадскої ради в селі Ваневичах (п. Самбір) та в справі проволіканя громадских виборів в тім селі; пос. Думка в справі поведеня старостваn в Тернополи при роздаваню запомог з фондациї Петра Водаїцкого; пос. Левицкий в справі неправильностий в урядованю перемишляньского староства супротив громадян в Розворянах; пос. Миронюк-Заячук в справі задержаня камінецким староством поданя І. Химка о признане права однорічної войскової служби. По приступленю до дневного порядку відослано до громадскої комісиї справоздане краевого Виділу в предметі деяких постанов статута м. Львова; позволено репрезентациї повіта Турка побирати в 1909 р. висші податки повітові до безпосередних податків та уділено громаді Бучач і Коломиї концесий на побиране оплат копиткових.

Розпочала ся відтак дебата над ловецким законом.

Справоздане адміністрацийної комісиї з тим проектом предложив референт пос. Сколишевский. По представленю палаті правительственного комісаря в особі сов. Двора Шеліґовского вказав референт на друкарскі похибки в предложеню та на додатки, ухвалені комісиею до поодиноких параґрафів.

Ґенеральну дебату розпочав своїми виводами пос. др. Евг. Олесницкий, заявляючи на самім вступі, що україньский клюб буде голосувати за приступленем до специяльної дебати над сею справою, а не до переходу над нею до дневного порядку.

По довшій промові п. Олесницкого і по зазначеню становища своїх клюбів до обговорюваного законопроекту послами др. Королем (моск.), Шецлем (пол. н. д.), Стапіньский (люд.) і Гупкою (консерв.), виголосив кінцевий вивід референт пос. Сколишевский. Відтак приступлено до дебати специяльної, в якій ухвалювано один параґраф законопроекту за другим, та полагоджено 21 параґрафів.

О годині 2·30 краевий маршалок наради перервав, відкладаючи дальший перебіг засідане до 7 год. вечером.

Нині відбудуть ся также два засіданя, на яких вибере ся членів краевого Виділу та розпічне ся буджетову дебату, бо буджет послам вже роздано.

Цісар приймив вчера п. президента міністрів бар. Бека на авдиенциї і як зачувати, застеріг собі рішене що до димисиї ческих міністрів аж до часу свого повороту до Відня Головною справою авдиенциї було представлене із сторони бар. Бека внутрішно-політичної ситуациї.

Войскова комісия австрийскої делеґациї розпочала вчера наради над надзвичайним войсковим буджетом. В дискусиї між иншими забирав голос і п. міністер війни ґен. Шенайх і вказуючи на попередні свої заяви що до недостаточних поодиноких рубрик в буджеті, підніс конечність значнійшого кредиту на піднесене зелізничих полків, а также конечність скорого закупна полевих кухонь. Що до закупна машинових карабінів, то міністер гадає, що закупно нових машинових карабінів не буде вимагати надзвичайних видатків. Головною

---

1)

Колись они жили...

(З российского — Леонида Андреєва).

Богатий, безженний купець, Лаврентий Петрович Кошеверов, поїхав до Москви, аби лічити ся, а що мав інтересну хоробу, принято его до клініки. Свій куферок і кожух лишив на долині у портиера, на горі, де були салі для недужих, взято від него его чорне одіне і біле і дано сірий кафтан, чисте біле зі знаками „саля хорих ч. 8“ і пантофлі. Сорочка була за мала для Лаврентия Петровича і доглядачка вийшла, аби принести иншу.

— Ви надто великі! — сказала і вийшла в комнати до купаня, де хорих перебирано

Напів голий ждав Лаврентий Петрович спокійно і терпеливо. Звісив велику, лису голову і приглядав ся своїй високій груди, що звисала як у старої женщини і на великий вистаючий живіт, що спадав аж на коліна. Лаврентий Петрович бачив своє тіло кождої суботи в лазни, але тепер, коли сидів блідий і наляканий, видалось оно ему чужим і мимо великої сили мязів слабим і немічним. Ціла его стать робила вражіне, немов би він від тої хвилі, коли взято від него его одіне, не належав сам до себе і немов би був готовий всьо робити, що від него зажадають. Доглядачка вернула з білем і хоч Лаврентий Петрович мав ще досить сили, аби єї одним пальцем зі сьвіта згладити, дав ся убрати і всунув незручно голову в сорочку, що як ярмо була на шиї окручена. Так само послушно ждав з простягненою шиєю, доки доглядачка не завязала застяжок, відтак пійшов за нею до салі хорих. Ставляє свої криві медведячі ноги так нерішучо і обережно, як діти, коли їх старші ведуть за руку, аби їх укарати. Сорочка була ще за вузка, натягла ся на плечах і тріщала при ході; але він не міг рішити ся сказати то доглядачці, хоч домa, в Саратові, був би вистав один строгий погляд, аби десятьох наляканих людий скакало довкола него.

— Тут ваше місце — сказала доглядачка і показала ему високе, біле ліжко зі столиком побіч. Було то дуже мале місце, лиш один кут салі, але саме тому подобало ся оно утомленому житєм чоловікови. Скоро, немов би хоронив ся перед погонию, здоймив Лаврентий Петрович кафтан і пантофлі і поклав ся. І від тої хвилі всьо, що рано гнівало его і мучило, відступило від него і видалось ему чужим і маловажним. Єго память з блискавичною скоростию представила ему образ его житя в послідних літах: неумолима недуга, що день в день торгала его сили, самота посеред цілої товпи лакомих свояків, посеред брехні, ненависти і страху, утеча сюди, до Москви — і так само нагле щез той образ і полишив в души лиш глухий, ошоломлюючий біль. І освободжений від тух гадок, з милим чувством сьвіжого біля і спокою, попав Лаврентий Петрович в тяжкий, твердий сон. Послідне, що мигнуло перед его напів примкненими очима, були сніжно білі стіни і промінь сонця на одній з них — відтак прийшли години довгої, цілковитої нестями.

На другий день появила ся над головою Лаврентия Петровича чорна дощинка з написом: „Лаврентий Кошеверов, купець, 52 літ прибув дня 25 лютого“. Такі самі дощинки з написями були уміщені над двома другими недужими, котрі лежали в сали ч. 8. На одній було виписане: „Пилип Сперанський, диякон 50 літ“, на другій: „Константин Торбецкий студент, 23 літ“. Білі, крейдою виписані букви відбивали хорошо, але сумно від чорного поля і коли хорий лежав горілиць з замкненими очима, то той білий напис говорив ще більше о нім і тому подобав на нагробний напис: що тут, в тій вогкій чи замерзлій земли лежить похоронений чоловік. Того самого дня Лаврентия Петровича зважено. Показало ся, що він важив 220 фунтів. Коли служачий сказав то число, усьміхнув ся і зажартував:

— Ви найтяжший чоловік на всіх кліниках.

Служачий був молодий чоловік, що поводив ся і говорив як сам лікар; він лиш случайно не одержав висшого образованя і гадав, що хорий на его жарт відповість усьміхом, як всі, навіть найтяжше хорі, усьміхали ся на потішаючі слова лікарів. Але Лаврентий Петрович не усьміхнув ся і не сказав ні слова. Глубоко запалі очи глядїли в долину, а товсті, рідко сивавою борідкою оброслі щоки стиснули ся, немов би були з зеліза. І служачому, що ждав на відповідь, зробило ся немило і неприємно. Він займав ся вже від давна від часу до часу

річию єсть достарчене амуниції до тих карабінів, а о те вже постарано ся. По міністрі війни забирав голос також австрийский президент міністрів бар. Бек і давав поясненя що до відносин Австриї до Угорщини.

О справах балканьских доносять з Будапешту: Вісти з Константинополя в справі переговорів Австро Угорщини з Туреччиною звучали в послідних днях користно і була оправдана надія, що вскорі ті переговори доведуть до успішного висліду. Однако після послідних вістий піднесено із сторони Туреччини деякі трудности. Австро-Угорщина займає мимо того й на дальше становище веденя переговорів з Туреччиною, бо порозумінє зробить не лише користний вплив на ведучі ся рівночасно переговори Болгариї з Туреччиною, але також улекшить скликанє міжнародної конференциї, на котру всі держави згодили ся. Як пишуть турецкі часописи, зірванє переговорів з Австро-Угорщиною було викликане намовою Англії.

Новинки.

Львів, дня 24-го жовтня 1908.

— **Відзначенє.** Є. В. Цісар надав шляхотство дрови Ягічеви, професорови славяньскої фільольогії на віденьскім университеті з нагоди перенесеня єго в стан спочинку.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** подає до відомости: Застановлений дня 21 с. м. рух товаровий на льокальній зелізници Борки великі-Грималів піднято на ново з днем 22 с. м. — Оголошене з дня 21 с. м. о прийманю посилок на шляху Північної зелізниці доповняє ся додатком, що обмежене то відносить ся також до посилок призначених на лінії, лежачі поза обсягом Північної зелізниці, але котрі мусять бути транспортовані шляхом тої зелізниці.

— **Конкурс на запомоги** з фонду А. Бончевского. Наукове Тов. ім. Шевченка у Львові оголошує отсим конкурс на дві зворотні запомоги з фонду пок. Ан. Бончевского по 200 К, призначені для студентів университету сьвітских факультетів. Кревні фундатора мають першеньство. Наділений запомогою має підписати реверс, в якім зобовяже ся звернути побрану запомогу фондови, скоро зможе. Удокументовані поданя належить вносити на адресу Виділу (ул. Супіньского, 17) до дня 15 на-долиста, 1908 р. а на їх зворот залучити марку на 45 сот.

— **Дрібні вісти.** Сесия соймова закінчить ся мабуть 4 або 5 падолиста. — Для скріпленя патруль над Дріною виїхало оногди — як доносить Dziennik Polski — по 60 вояків з кождого полку стоячого у Львові. З кождої компанії вибрано по 5 найвправнійших вояків. — У Львові появили ся знову фальшиві 5-коронівки. — П. Авг. Кропчиньский згубив золотий перстінь з карнеолем а п. М. Шліхтер золотий перстінь з більшим диямантом, окруженим брилянтиками, з котрих один бракує. — На ул. Скарбківскій знайдено лярес з 60 К банкнотами.

— **Зима чи осінь?** Нині маємо знов прекрасний осінний день, а недавний сніг у Львові майже зовсім стопив ся. Здає ся, що добре ті виворожили, котрі казали, що по так незвичайній студени ще потеплїє, а красна, тепла осінь потягне ся ще довго і зробить відтак місце сухій зимі. Поживемо побачимо. Але перша хвилева зима лишить таки прикрий спомин по собі, бо в декотрих сторонах наробила вже значної шкоди З Ланчина надвірняньского повіта доносять, що там дня 21 с. м. було 9 степ. морозу, котрий наробив богато шкоди, бо бараболя, бураки і капуста були ще в поли і вимерзли. Сніг вкрив був землю так грубою верствою, що селяни зачали вже були їздити саньми. Так само й в Калущині, коло Войнилова було 9 степ. морозу а на сусідних обшарах двірских було ще богато невикопаної бараболї і бураків.

— **Окружний з'їзд сокільский у Львові.** Львівский „Сокіл“ від 3 літ уряджує окружні зїзди відпоручників своїх філій з львівского округа, який означив 40-кільометровим лучем довкола Львова. Такий з'їзд скликав „Сокіл“ і на завтра, 10 год. перед полуднем до салї гімнастичної (ул. Руска ч. 20 дім „Днїстра“). На сей з'їзд мають філії вислати по 2 відпоручників. Доси зголосило ся около 50 делеґатів. Тут треба зазначити, що львівский „Сокіл“ має доси 391 пожарних а 21 гімнастичних філій.

— **Про напад на поїзд зелізничий** в Безданах доносять тепер ще отсї подробиці: Дня 12 с. м. вернув з Вильна до Петербурга начальник відділу перевозу почти зелізницями дійст. радн. держ. А. І. Фомін, котрий доглядав робіт над обчисленем зрабованих гроший в часі нападу на поїзд в Безданах. Показало ся, що в поїзді було 2,400.000 рублїв з чого 1,800 000 банкнотами стягненими з обігу. Напастники зрабували около 475.000 рублїв а то 253.000 рублїв стягненими банкнотами, 199 тис. руб. грішми і цінними паперами і 22.288 руб. грішми в кас зелізничих. В руки властий дістало ся кількох людий, безсумнївно головних участників нападу.

— **Асентирункові обманьства.** Як ми вже доносили, арештовано в Станиславові підозріних о асентирункові обманьства Шулима і Розу Лїбліхів. На порученє Міністерства переведено в ночи у них ревізию, причім Лїбліх ставив слїдчому судиї Федусевичеви чинний опір, а навіть єго подрапав, за що буде окремо укараний. Арештоване Лїбліха викликало в кругах торговців людским товаром і подібних ґешефтярів великий переполох. Лїбліх ще тому кількайцять лїт був крайним бідаком, але нині єго маєток цінять на пів міліона. В Станиславові удержував за сталою місячною винагородою специяльних факторів, що помагали єму у веденю „інтересів“. Надіють ся ще дальших арештовань.

— **Репертуар львівского руского народного театру в Станиславові** (Саля тов. ім. Монюшка. Початок представленя о год. 7·30 вечером).

В неділю, дня 25 с. м. „Серед бурі“, історичні картини зі співами в 5 діях Грінченка.

Всячина

для науки і забави.

— **Що кажуть учені про спанє.** Париска „Revue“ предложила француским ученим питаня: Що думаєте про спанє? Як довго треба спати? — і одержала вже від деяких відповіди, з котрих делкі тут наводимо. Професор Дієляфоа каже: „Зі спанем то так само,

---

фізиоґномікою і причислив купця задля великої, темнявої лисини до рода добродушних; тепер однако треба єго зачислити до рода злобних. Але позаяк він все ще не вірив своїм поміченям, то постановив — він називав ся Іван Іванович — попросити купця при нагоді о власноручно написану картку, аби з почерку письма зробити точнійший розслід з єго душевних прикмет.

Вскорі по важеню оглянули лікарі Лаврентия Петровича перший раз. Мали на собі білі кафтани і виглядали в них дуже поважно і строго. Від того дня оглядали єго кождого дня раз або два рази, часами самі, але найчастійше в супроводі студентів. На приказ лікарів здоймав Лаврентий Петрович сорочку і клав ся все з такою самою послушностию на ліжко, від котрого відбивав як велика, мясиста гора. Лікарі пукали молоточками о груди, прикладали трубочки і прислухували ся, при чім робили собі взаїмно замітки і звертали увагу студентів на сю або иншу замітну обставину. Часто випитували ся Лаврентия Петровича, як він давнійше жив. Він відповідав нерадо, але послушно. З єго коротких, уриваних відповідий виходило, що він богато їв і богато пив, любив дуже женщини і богато працював. Але при кождім новім „богато“ все менше пізнавав себе Лаврентий Петрович в тім чоловіці, котрого описували єго слова. Дивно було, що то був дійстно він, купець Кошеверов, котрий так зле і шкідно для самого себе робив. І всї ті давно звістні слова: горівка, жите, здоровле набирали нового, глубокого змісту.

І студенти опукували єго і обслухували. Они приходили часто в неприсутности лікарів. Одні різко, беззглядно, другі смирно і нерішуче, просили єго, аби розібрав ся і на ново з великим заціклавленем розпочинало ся оглядане єго тіла. З сьвідомостию ваги свого ділання вели записні книги про єго недугу і Лаврентию Петровичеви видавало ся, немов би єго цілого перенесено на сторінки, на котрих були про него записки, з кождим днем належав він менше до себе і майже цілий день було єго тіло для всїх відкрите і всїм підчинене. На приказ доглядачок волїк він з великим трудом то тіло до лазні або садив єго коло стола, при котрім всї хорі, що ще могли поруштати ся, їли і пили чай.

Осмотрювано єго з усїх сторін і так дуже пікловано ся ним, як ще ніколи в цілім житю; але мимо того всього не покидало єго цілий день сумне чувство повної самоти. Робило то на нїм вражінє, немов би їхав кудись далеко, далеко і немов би всьо довкола него носило на собі знамя проминаючого, непригідного до довшого побуту. Білі стіни, на котрих не було ні найменшого пятна і висока стеля робили вражінє чогось чужого і студеного. Помости були все надто чисті, за блискучі, воздух за рівномірний. У всіх домах, навіть в найбільше чистих має воздух якийсь окремий запах, властивий лише тому домови, тим людям. Тут був він одностайний і беззапашний. Лікарі і студенти були все уважаючі і вічливі: жартували, плекали хорих по раменах, потішали їх; але коли відійшли від Лаврентия Петровича, приходило єму на гадку, що довкола него були лиш якісь кондуктори на тїй незвістній і далекій дорозі. Они вже тисячі людий провели і проводять кождого дня, а всї їх питаня були лиш питанями о білет їзди. І чим більше они займали ся єго тілом, тим глубша і страшнїйша була самота єго душі.

— Коли у вас дні принятя? — спитав Лаврентий Петрович доглядачку. Він говорив не глядячи на неї.

— В неділі і четверги. Але коли попросите лікаря, можете й в инші дни приймати — відповіла говірлива доглядачка.

— А дасть ся так зробити, аби до мене взагалі нікого не допускати?

Доглядачка здивувала ся, але відповіла, що то можна зробити і та відповідь, здавало ся, утішила понурого хорого. Того дня був він трохи веселійший і хоч не був говірливійший, то не слухав з таким понурим видом того всего, що бесїдував веселий, голосний і балакливий хорий диякон.

Диякон походив з тамбовскої ґубернії. На клініку прийшов він один день перед Лаврентием Петровичем, але вспів вже познакомити ся зі всїми мешканцями пятьох саль, які лежали на поверсї. Був низького росту і такий сухий, що коли розібрав ся, видко було на нїм кожде ребро; живіт був втягнений, а єго цїле дрібне тіло, біле і чисте, виглядало як тіло десятилїтного, нерозвитого хлопця. Мав густе, довге, чорносїде волосе, що на кінці було жовтаве і кучеряве, а зпосеред него визирало не мов з великих, необчисленних для рисунку рам, дрібне, темне лице о правильних чертах. Задля єго подібности до темних і сухих лиць старих образів сьвятих зачислив єго служачий Іван Іванович до рода злих і нетерпимих, але по першій розмові змінив свій погляд і якийсь час був навіть розчарований та сумнївав ся вже о науковій стійности фізиоґноміки. Отець диякон, як єго всї називали, оповідав радо і щиро о своїм житю, своїй родині і знакомих і випитував з такою цікавостию других о те, що ніхто не брав єму того за зле і єму відповідали на все рівною щиро.

(Дальше буде).

як з їдженєм. Декотрі особи мусять богато їсти, щоби мати силу, підчас коли другі при зовсім таких самих обставинах житя можуть вдоволити ся і скупійшою та лекшою поживою; так само потребують одні лиш мало спати, підчас коли другі мусять довго спати. Взагалі недостаточне спанє і безсонність доводять до утоми, до того прилучає ся ще й то, що у невиспаного чоловіка зменшає ся здібність до духової праці. Зато добрий сон, котрий поправляє сили, есть найліпшим услівєм для духової і фізичної діяльности. Питаєте, як довго я сплю? Пересічно сім годин". — Анрі Поенкаре з Академії наук так відповів: Поправді сказавши, потребую сім годин спати; але на жаль часто бере ся мене безсонність. Не розумію, як можна спати, щоби нічо не снило ся. Коли есть яка штука спаня, то я на ній не знаю ся. — Проф. Шампонієр з Академії медицини каже: Брак сну або надмірне напружене мозку в часі, в котрім повинно ся спати, доводить завсігди більше чи менше до хоробливого стану, котрий однак не завсігди есть наслідком браку сну. На ваше питанє не так легко відповісти, бо справу спаня ще доси не розслідженo і не порішено так докладно як справу живленя. — Наконець член Академії Бутру каже: Потребую пересічно вісім годин спати; але не в тім вартість сну, як довго хтось спить, лиш в тім, як він спить. Безсонність була моєю мукою через ціле моє житє, почавши від двайцятого року. Лиш не уживайте ніколи ліків на сон.

— **Турецка мудрість народна.** Юсуф оженив ся був з Зулейкою, бо она видавала ся така лагідна і смирна як голубка. Але небавком показало ся, що она хотіла би мати у всім свою волю і длятого у всім противила ся свому чоловікови. Але що й він хотів бути паном дома, то остаточно приходило майже що дня до поганої колотнечі а наконець чоловік і бив молоду жінку.

В своїй невідрадности пожалувала ся она наконець якомусь мудрому дервішови, котрий жив за містом на самоті. Він вислухавши все, покивав головою, пішов поза свою хату, набрав у фляшинку води із своєї кирнички, вернув знов до своєї хати, зажадав від Зулейки два пястри за воду і сказав: Диви ся, тут в отсій фляшинці маєш сьвяту воду Могомеда. За каждий раз, коли твій чоловік прийде сердитий до мів і буде сварити ся та верещати, ти набери отсеї води трошечки в рот і держи єї доти, доки аж він не успокоїть ся. Побачиш, що отся сьвячена вода зробить чудо — він вже більше не буде тебе бити.

Зулейка урадована заплатила два пястри і побігла домів та й зараз, скоро лиш Юсуф вернув розлючений домів, она набрала потайком трохи тої сьвятої води до рота. Він сварив ся, як звичайно, лаяв ся і верещав і брав ся єї бити, але она мовчала як німа і не відзивала ся. І ось єго гнів успокоював ся поволи і він наконець положив ся та й заснув. Отже сьвячена вода показала справді чудо: Юсуф не бив вже ніколи своєї Зулейки.

— **Також заплата.** Францускиий поет, Анрі Мірже (Henri Murger), автор „Циганьского житя", знаходив ся вічно в грошевих клопотах і нераз не мав навіть на стілько, щоби міг собі обід заплатити. Одного дня зайшов він до одної із найелєґантнійших реставраций в Парижи і казав собі подати обід, котрий робив всяку честь єго апетитови. Коли вже пообідав, казав закликати до себе господаря реставрациї.

— Чи лучало ся вам вже таке — спитав він господаря — щоби до вашої реставрациї заходили люди, котрі би не годні заплатити за то, що з'їли і випили?

Господар на таке дивне питанє лиш видивив ся.

— Ну, як, чи лучало ся вам вже коли таке?

— Ні, ще ніколи.

— Але як би вам таке лучило ся, то що би ви тоді зробили?

— Що я би зробив? То прецї річ дуже проста. Щож можна в такім случаю зробити? Я би такого гостя копнув в зад ногою і дав єму добру раду, щоби більше у мене не показував ся.

Мірже встав, взяв свій капелюх, насадив єго собі на голову і обернувшись задом до господаря, сказав усьміхаючись: Будьте ласкаві, заплатіть собі!

— **Знайшов ся.** Один з слухачів професора Муретуса († 1585) приніс був одного разу на виклади дзвіночок і зачав був підчас викладу ним дзвонити.

Славний учений, звістний із свого кусливого дотепу, сказав спокійно: Ну, прецї раз знайшов ся. Менї то, бачите, вже давно якось дивно виглядало ся, чому би межи тілько вівцями не мав знайти ся також і один баран передовик. Студенти засьміяли ся а дзвоненє зараз втихло.

— **Не аби яка приключка.** Одної ночи закрали ся в Парижи два вправні вломники до робітнї маючого маляря і почали звідтам забирати, що лиш дало ся. Вже хотїли виходити із своєю добичею, коли їх ще скортїло відложити занавісу, яка відділювала робітню від якоїсь другої комнатки. Очам вломників представив ся страшний вид: на шнурі висів якийсь чоловік. Вломники так перепудили ся того висїльника, що лишили всю добичу і пустились втїкати, при чім наробили такого стукоту, що збудили сторожа, котрий зараз пустив ся за ними і при помочи поліциї зловив їх. Аж тепер довідались они, що той висїльник то була випхана велика лялька, що служила малярeви за модель при мальованю.

— **Нїчого не помагає.**

Жебрак: Змилуйте ся, паноньку, дайте менї пару сотиків, я такий голодний.

Пан: А чомуж не шукаєте собі якої роботи?

Жебрак: Я вже шукав, та нїчого не помагає, я тоді ще голоднїйший.

— **Так чи нї?**

Чи тїй шкапі, котру ви менї продали, таки справдї нїчого не бракує? — Слово чести, що нї! — Менї не потреба слова чести; я хочу лиш знати, чи то правда.

Телеґрами.

София 24 жовтня. Болгарскі спеціяльні делеґати Димитров і Стоянович вертають тут завтра з Константинополя, не знайшовши здаєсь основ до порозуміня з Туреччиною. В міродайних кругах настало длягого пригнобленє. Часописи мимо того відзивають ся дальше в оптимістичнім дусї о можливости порозуміня що до всїх спірних точок. З кругів урядових представляють положенє яко не змінене і заявляють, що правительство не змінило доси свого становища і не згодило ся на данє якоїсь рекомпензати. Опозицийна праса обговорює живо обставини, що король Фердинанд перед францускиим правительством і президентом Франциї, Фалієром, поробив якісь з'обовязаня що-до рекомпензати, підчас коли болгарске правительство заняло зовсім противне становище. Дипльоматичні круги задивляють ся на ситуацию менше оптимістично і не виключають можливости війни. Однак після погляду міністра справ внутрішних Папрікова нема небезпечности війни.

Петербург 24 жовтня. На відбутих вчера зборах студентів політехніки і інститутів технічних ухвалено значною більшостию голосів залишити страйк і ходити на виклади. То само ухвалено також на зборах студентів в Харкові.

Константинополь 24 жовтня. Богаті магометани в Скоплю з'обовязали ся на случай покликаня редифів жертвувати правительству значні безворотні суми. Такі самі приміри жертволюбивости, як то було і підчас грецко-турецкої війни, надходять і з инших сторін.

Константинополь 24 жовтня. Зі сторони вел. везира заперечують донесенє, мов би вже відійшла відповідь Порти на проєкт конференциї. Неправдиве есть також донесенє, мов би амбасадор анґлійский протестував против безпосередного порозуміня Туреччини з Болгарією.

Каір 24 жовтня. Дипльоматичний аґент Анґлії, ґен. консул Ґорст, в розмові з одним з дневникарів заперечив чутку, мов би Анґлія мала намір проклямувати небавком протекторат, або розбирала проєкт анексиї Єгипту.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 23 жовтня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·40	до	10·60
Жито	8·50	до	8·70
Овес	6·40	до	6·60
Ячмінь пашний	6·50	до	6·80
Ячмінь броварний	7·50	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	10·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	55·—	до	65·—
Конюшина біла	35·—	до	50·—
Конюшина шведска	65·—	до	75·—
Тимотка	—·—	до	—·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа **означають поспішні** поїзди; нічні поїзди означені **звіздкою (*)**. Нічна пора числить ся від **6 год. вечером** до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, **12·00**, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, **11·40,** **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·20**.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·48,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$): **3·50.**
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, **10·40, 2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·25, 11·03, **2·34,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: **11·25*.**
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: **7·30, 2·25,** 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{30}/_{7}$): **6·40**

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопала. (Телефона ч. 527).